

Η Παγκόσμια Ηθική του εσωτερικού προσανατολισμού

Ενημέρωση: Αύγουστος 2016

Όταν κάποιος ακούει για την ηθική, συνήθως σκέφτεται μια πολιτισμένη συμπεριφορά, τη σεξουαλική αυτοσυγκράτηση, μερικά διλήμματα, όπως για το ρόλο της επιστήμης και τις παλαιότερες φιλοσοφικές απόψεις. Τώρα η ηθική εμφανίζεται εκσυγχρονισμένη, με τη θεμελιακή παρατήρηση για τον παγκόσμιο ρόλο του πνεύματος πρώτα προς τον ίδιο τον εαυτό του. Η σκέψη είναι απαραίτητο όργανο για τον "προσανατολισμό" στη ζωή: για τη ζωή με σωστές πληροφορίες, με ικανότητα εκτίμησης της αξιοπιστίας, για την αποφυγή πολλών φαντασιώσεων και για τον αυτο-έλεγχο της συμπεριφοράς. Από τη σύζευξη της ηθικής με τη σκέψη, η αυθόρμητη καλοσύνη φανερώνεται ανεπαρκής και ενοποιείται με την έννοια του "δικαίου". Χωρίς αμερόληπτη και ερευνητική σκέψη, χωρίς ειλικρίνεια και επίγνωση για την άγνοια των πραγμάτων, χωρίς σωστές πληροφορίες και εκτιμήσεις, με πλάνες και προκαταλήψεις, η ζωή δεν μπορεί να είναι ήρεμη και παρασύρεται σε άδικη και άσκοπη δράση. Ο καλός πρέπει να είναι και δίκαιος και αυτά τα δύο δεν συμπίπτουν. Συχνά νομίζουμε ότι προσπαθούμε για το "καλό", αλλά έχουμε χαζές και λανθασμένες απόψεις και είμαστε 100% βέβαιοι, ενώ δεν γνωρίζουμε αρκετά. Έτσι η "διανοητική" ηθική γίνεται πιο αντιδραστική και λιγότερο συμβιβαστική, απέναντι σε άδικες συμπεριφορές που ξεκινούν από το ψέμα και το λάθος. Η γνώση επίσης εμφανίζεται "τραυματισμένη", περισσότερο κοντά στη φαντασία και πάντοτε ανεπαρκής και μάλιστα παραπλανητική, είτε με πρόθεση είτε από πνευματική αδυναμία. Ο άνθρωπος με την άγνοιά του για τον κόσμο και με τις βιαστικές σκέψεις του, υπερεκτιμάει τις δυνατότητές του. Με μόνιμη συνέπεια, να συμπεριφέρεται εγωιστικά, άπληστα και απερίσκεπτα: είτε από υπερβολική σιγουριά, είτε από αβεβαιότητα, όταν αποτυγχάνει και δυσκολεύεται.

Δεν είναι συνηθισμένο κάποιος να μιλάει για την ηθική με εσωτερικό προσανατολισμό και να προχωράει ορθολογικά μέχρι τα πολιτικά ζητήματα και ιδιαίτερα για το ρόλο του κράτους. Οι σκέψεις αυτής της "διανοητικής" ηθικής επεκτείνονται μέχρι τα πολιτικά ζητήματα, αφού οι σχέσεις συνεργασίας συνδέονται με τις σχέσεις εμπιστοσύνης, συνεπώς και με την πνευματική αξιοπιστία και με την ηθική υπευθυνότητα

των προσώπων. Το πέρασμα στα πολιτικά και κοινωνιολογικά ζητήματα έγινε σε ένα βιβλίο, που γράφτηκε για να υποστηριχτεί ο πρωταγωνιστικός και ηθικός ρόλος του πνευματικού προσανατολισμού απευθείας για τη ζωή ενός ατόμου, αλλά και για όλη την κοινωνία· πώς ξεκινάει η ηθική, τι ρυθμίζεται με αυτή στη συμπεριφορά μας και τι αλλάζει στη ζωή. Έπειτα υποστηρίζεται η ανάγκη για ένα "ηθικό κράτος", που με την πολιτική του θα ενθαρρύνει τις επιλογές για μια κοινωνία από πνευματικά δραστήριους ανθρώπους, ενώ θα αποθαρρύνει τις επιλογές, που ευνοούν τον υλιστικό τρόπο ζωής και την κερδοσκοπική αντίληψη για τον κόσμο. Είναι ανάγκη για ένα δίκαιο κράτος και για πολιτικές, που εστιάζουν στην πνευματική ανάπτυξη των πολιτών και όχι μόνο στην οικονομική ή στην τεχνολογική ανάπτυξη. Χρειάζονται ανατρεπτικές αλλαγές στο Σύνταγμα και στη νομοθεσία και να προηγηθεί πολλή θεωρητική εργασία, με προτεραιότητα στην προστασία του ανθρώπου από την εκμετάλλευση των πνευματικών αδυναμιών και για να αποθαρρυνθεί η κατάχρηση της εμπιστοσύνης. Έννοιες, οι οποίες μόνες τους προκαλούν αντίθετες κοινωνικές αντιδράσεις, όπως η ελευθερία και η δημοκρατία και ορισμένα δύσκολα ζητήματα, όπως για την οικονομία και το εμπόριο, δεν εισέρχονται εξαντλητικά και προσεκτικά μέσα στις απόψεις για μια παγκόσμια ηθική. Όμως αυτά δεν μένουν έξω από τις διερευνητικές σκέψεις, με τη βιαστική λογική ότι είναι άσχετα ζητήματα ή ότι αυτά τα ζητήματα είναι αποκλειστικά για όσους έχουν ειδικευτεί. Αντιθέτως, γίνεται η εκτίμηση, ότι αυτά τα φαινόμενα της κοινωνικής ζωής εμφανίζονται σαν ανεξάρτητα από το ρόλο της ηθικής, με υπερβολές για το νόημα της ζωής και για πολιτικές αντιπαράθεσεις. Μια πραγματεία ηθικής ξεκίνησε με σκέψεις και παρατηρήσεις για το ανθρώπινο πνεύμα, για το τι είναι η γνώση και για τους φυσικούς περιορισμούς, που επιβάλλουν αδυναμίες στο ανθρώπινο πνεύμα. Η συμπεριφορά του ανθρώπου παρατηρήθηκε σε αξεχώριστη σχέση με τις πληροφορίες και με τις σκέψεις και η ηθική ενοποιήθηκε με την ψυχολογία. Η πραγματεία τελειώνει με την ανίχνευση για την οικονομική εκμετάλλευση των πνευματικών αδυναμιών, για την κατάχρηση της εμπιστοσύνης, για την κερδοσκοπική συνεργασία των "αισθησιόπληκτων" ανθρώπων, για τη διευκόλυνση και την προστασία της ανήθικης δράσης με νόμους του κράτους και για την εμπλοκή του κράτους σε συνεργασίες που δεν έχουν ηθική προτεραιότητα. Μπορείτε να δια-

βάσετε ένα μεγάλο μέρος απευθείας από τις ιστοσελίδες ή αν τις εκτυπώσετε. Ξεκινήστε από εδώ:

http://www.kosmologia.gr/subsection_1_2_3.htm

<•> Οι διαπιστώσεις και ο συνδυασμός των απόψεων με τα οποία η Ηθική του εσωτερικού προσανατολισμού ξεχωρίζει από την ηθική όπως έχει εμφανιστεί μέχρι σήμερα, από άλλες φιλοσοφικές προσπάθειες.

- Χάσμα μεταξύ σκέψης και γνώσης. Με τη γνώση δεν αποτρέπονται τα λάθη και οι φαντασιώσεις στη σκέψη, ούτε η σκέψη χρησιμεύει μόνο για τη γνώση.

- Το νόημα της γνώσης και της επιστήμης αναθεωρείται. Η φαντασία συγχέεται με τα πράγματα και η εμπειρία ενισχύει και τις ψευδαισθήσεις. Επιπλέον, ο σκοπός της γνώσης συνήθως δεν είναι η απαλλαγή από τις φαντασιώσεις, αλλά το αντίθετο.

- Η ζωή ερμηνεύεται ως φαινόμενο φυσιολογικής συμπεριφοράς με φαντασία, με επιλεκτική μνήμη, άγνοια, μεροληψία και με βιαστικές εκτιμήσεις, δηλαδή με παρανοϊκό πνεύμα (που αναζητάει την επιβεβαίωση και την ασφάλεια μέσα στον υλικό κόσμο). Η ζωή χωρίς αυτογνωσία είναι φυσιολογική, δεν είναι ηθική.

- Ο άνθρωπος εμφανίζεται με την ανηθικότητα της υλικής φύσης. Η ανθρώπινη ιστορία υποβαθμίζεται σαν τυχαία γεγονότα από τη δράση παρανοϊκών ζώων, που εστίασαν τις δυνάμεις τους για την εδραίωση της παρουσίας τους, για την ασφάλειά τους, για τη χαλάρωσή τους και την ικανοποίηση των αναγκών τους, για τις κοινωνικές σχέσεις τους και για την επίλυση των διαφορών τους.

- Η ηθική δεν περιορίζεται σε σκέψεις και δράσεις για προσφορά. Θεμελιώνεται με την έννοια του πνευματικού προσανατολισμού και με την παρατήρηση για τη στενή σχέση της σκέψης με τη ζωή και τη δράση. Έτσι αποδεικνύεται θεμελιακή γνώση για τη ρύθμιση της σκέψης και της συμπεριφοράς παγκοσμίως και χωρίς να εισαγάγουμε άγνωστους κόσμους και θεούς. Εκκινώντας με παρατηρήσεις για το τι είναι και τι γίνεται στο πνεύμα μας, μεταβάλλεται η άποψή μας για όλο τον κόσμο. Η προτεραιότητα για τον εαυτό μας είναι φυσικό και βιολογικό

φαινόμενο και προϋπόθεση για την ηθική ρύθμιση της ζωής.

· Η (αυθόρμητη) καλοσύνη ενοποιείται με την έννοια του δικαίου και της αμεροληψίας. Η ηθική χρειάζεται και την επιτυχημένη σκέψη, γνώσεις και σωστές εκτιμήσεις και τότε γίνεται πιο αντιδραστική και λιγότερο συμβιβαστική, απέναντι σε άδικες συμπεριφορές που ξεκινούν από το ψέμα και το λάθος. Ο καλός πρέπει να είναι και δίκαιος και η ηθική είναι πνευματικός τρόπος ζωής.

· Η φυσική αναστατώνεται και εκεί που δεν υπήρχαν λύσεις, αυτές αποκαλύπτονται απλοποιημένα από μια γρήγορη έρευνα με σκοπό την αυτογνωσία. Η αρχή του κόσμου γίνεται με τη συμμετοχή του σταθερού συνόλου, το οποίο ανιχνεύεται σαν κενός χώρος...

· Το ζήτημα του Θεού εισέρχεται σε ερευνητική περιοχή (σαν παγκόσμιο πνεύμα) και συνδέεται με τους φυσικούς νόμους και με την αρχή του βιολογικού σώματος.

· Η αρχή της ζωής ερμηνεύεται για πρώτη φορά με φυσικούς νόμους, με φυσικά φαινόμενα, χωρίς ίχνος φαντασίας και πάντα με το κοινό λεξιλόγιο. Το παγκόσμιο πνεύμα εμφανίζεται σαν κενός χώρος και περιορισμένο με το συγχρονισμό των δομικών στοιχείων...

· Η ηθική ενός πνεύματος με αυτογνωσία έχει προέλευση από τον κόσμο σαν αυτοτελές σύνολο και δεν είναι μια ανθρώπινη επινόηση.

· Οι ανθρώπινες σχέσεις και η κοινωνία επιβεβαιώνουν το δράμα και την ανοησία από την ασυγκράτητη δράση με εξωτερικές αξίες, από την έλλειψη σκέψης για αυτογνωσία και από την υπερβολική βεβαιότητα κι εμπιστοσύνη.

· Στα ζητήματα της πολιτικής, τονίζεται η προτεραιότητα για ένα πολιτισμένο κράτος να φροντίσει για την επιβίωση των ανθρώπων, έτσι ώστε αυτή να μην εξαρτάται (στοιχειωδώς και με όρους) από την αμβόλιμη εργασία, με τη λογική της ζούγκλας.

· Αποκαλύπτεται η τρομακτική παράνοια της νομοθεσίας, κρυμμένη πίσω από τη λάμψη των παγκόσμιων ηθικών αρχών. Όταν μπορείς να κλέψεις και να εκμεταλλευθείς τις αδυναμίες του κόσμου με την προστασία των νόμων και του κράτους, τότε γιατί να βιαστείς να κλέψεις αυτοπροσώπως, με τον παραδοσιακό τρόπο, που γίνεται εύκολα αντιληπτός;